

Die disputen worden voornamelijk gegeven in een Hemels Auditorium. Een zacht verlichte ruimte in de vorm van een ovaal. Doorgaans hangt er een groot scherm goed zichtbaar voor iedereen. De vloer van de ruimte gaat naadloos over in de muur. Zo ook het plafond. Overal staan tafeltjes, bankjes en zitstoelen. Normaal gesproken kan iedereen naar eigen voorkeur een plaatsje vinden. Alleen juist niet vandaag. Toevallig? Niets is toeval.

Verbaasd keken de Kringleden rond in de hen normaal zo vertrouwde ruimte. Anders dan gebruikelijk stonden de stoelen nu in een halve kring opgesteld rond een verhoging waarvoor een theatergordijn was bevestigd. Aan weerszijden van het gordijn waren coulissen aangebracht, zodat het geheel werkelijk leek op een toneelopbouw. Toen de leden van hun eerste verbazing bekomen waren om deze bijzondere opstelling, werd de stemming zelfs wat lacherig. Vooral als je verwacht te zullen aanschrijven bij serieus te nemen disputen. Kringgesprekken waar gewoonlijk gedebatteerd wordt over diepzinnigheid van Ziel, Liefde en Waarheid. In dat beeld paste een uitbundige theatervoorstelling toch niet zo, vond ook Daniël. Geamuseerd keek hij opzij naar Julia. Die stond een eindje verderop de ruimte op te nemen. Met opgetrokken wenkbrauwen als teken van niet-begrijpen draaide ze zich naar Jonathan. Op diens gezicht was niets af te lezen van enige verklaring. Wat haar naar hem deed verzuchten: 'Nou, aan jou heb je ook lekker veel!' Quasi-verstoord haalde Julia haar schouders op. Kordaat liep ze naar een van de stoelen, klapte de zetel naar beneden en ging zitten. Daniël haastte zich om toch vooral naast haar te kunnen zitten. Bang als hij was, dat iemand hem voor zou zijn. Echter zou niemand van de Kringleden het in zijn of haar hoofd halen zomaar naast Julia plaats te nemen. Niet met Daniël in de buurt. Jonathan haastte zich helemaal niet. Doodgemoedereerd schoof hij door de rij naar de andere stoel rechts van haar. Galant boog hij zich naar haar toe en vroeg theatraal:

'Sta mij toe, edele jonkvrouwe...'

Waarna hij ook zijn zetel naar beneden klapte en plaatsnam. Julia keek opzij naar Daniël. Die zag met grote ogen naar Jonathan en wat die zojuist deed. Met haar elleboog stootte Julia Jonathan bij zijn arm en vroeg op de man af:

'Zeg! ... Ben jij niet helemaal lekker vandaag?'

Voordat Jonathan haar kon antwoorden, doofde het zaallicht. De voorstelling, of wat het dan ook was, kon beginnen.

Eerst was daar muziek. Nou, dat was niets te veel gezegd, vond Daniël. Pompeus trompetgeschal blies door de ruimte. Alle Jezus, wat een kabaal! dacht de jongen. Daar kwam de Meester het podium opgelopen. Uitgedost

in een weelderig kostuum en een zwierig bewegende hoed met een enorme pluim. Met veel brede gebaren liep hij eerst wat heen en weer. Het was een amusant gezicht. Hier en daar klonk wat gegrinnik. Met het dedain van een groot acteur stak de meester zijn hand op. Meteen verstomde het geluid. De Meester deed nog een stap naar voren. Staande in het volle licht van een volgsport riep hij luid met zo'n typische toneelstem:

"To Be or not To Be. That is the question!"

Wederom klonk er gelach uit de Kring. Het was natuurlijk alles best grappig opgezet. Opnieuw hief de Meester zijn hand op en vervolgde zijn tekst:

*"Zijn of niet Zijn, dat is de vraag!
Of het nobeler is in de geest te lijden
Door de stenen en pijlen van het schandelijke noodlot,
Of door de wapens op te nemen tegen een zee van plagen,
En door weerstand te bieden, uiteindelijk te verslaan.
Om te sterven, om te slapen;
Niets meer door een slaap te zeggen dat we doen eindigen
Het hartzeer en de duizend natuurlijke schokken
Waar dat vlees erfgenaam van is? - 't is een voleinding
Devoot om gewenst te worden. Om te sterven, om te slapen;
Misschien om te dromen. Zeker wel, ziedaar het conflict,
Want in die doodsslaap, welke dromen ook kunnen komen,
Wanneer we ons van deze sterfelijke aarde hebben afgeschud,
Ons moet adem Pauze gegeven worden. Daar is deferentie
Dat maakt rampen van zo'n lange levensduur,
Voor wie zou verdragen de zweepen en hoon van de tijd,
De verwerping door de onderdrukker, de hoon van de trotse man,
De pijn van de verachte liefde, vertraging van de wet,
De heersende brutaliteit en het afgewezen worden
Dat de geduldige de bedoeling van onwaardigheid verdraagt,
Als hij zichzelf zou kunnen verstillen
Met een enkele priem? Wie zou dit lijden kunnen verdragen,
Zuchtend en zwetend onder een vermoeid leven,
Doch dat de vrees voor iets na de dood,
Het onontdekte land van wiens grens
Geen reiziger terugkeert, de wil bezighoudt,
Dus laat ons liever verdragen de gebreken, die we hebben
Dan vliegen naar anderen die we niet kennen?
Zo maakt het geweten lafaards van ons allen,*

*En daarmee de natuurlijke kleur van oplossingen
Ziek worden van het liegen, met de bleke afgietsels van het denken,
En samenwerkingen van grote hoogte en tijdstip
In dit aanzien hun doelstelling wegdraaiend,
En de bedoeling van de actie verliest."*

Met deze vrije vertaling van de beroemde monoloog uit "Hamlet" van William Shakespeare leverde de Meester zijn beste acteeprestatie die hij maar in zich had. Zwierig nam hij zijn hoed af en boog diep voor het hooggeëerde publiek, dat hem op een gul applaus trakteerde. Zeker ook toen iemand bij wijze van grap 'Bis! Bis!' riep. Een vrolijk gelach klonk op uit de Kring. Behendig stapte de Meester van het podium, terwijl achter hem het toneeldoek zich sloot. Zwierig legde hij de hoed met de pluim op de rand van het toneel en draaide zich naar de Kringleden:

'Ongetwijfeld zal deze beroemde vraag uit "Hamlet" van William Shakespeare jullie welbekend zijn. Echter, niet ieder kent het daar achterliggende betoog. Vandaag wil ik van gedachten wisselen over deze toch niet onbelangrijke zienswijze. Het kan heel verhelderend werken eens te beseffen, wie of wat je bent in je Ziel. Wie of wat je zou willen zijn. Vooral zullen we ons bezighouden met de vraag, waarom mensenzielen zijn wat ze zijn. Of misschien niet zijn. Ook welke gevolgen dat heeft voor hun welzijn in de wereld en hier in deze Hemel.'

Nou, het was Daniël wel duidelijk dat hier weer van alles te leren viel. Dat het dus zaak was goed op te letten en vooral te luisteren. Van opzij keek Julia hem vaag vragend aan. Ze zouden het wel merken.

'Nogmaals, de kernvraag van vandaag is niet zozeer, wie jullie zijn. Uiteraard heeft ieder van ons een naam. In deze Kring ervaren we elkaars aanwezigheid. De vraag is of dat *beseff* ook leeft in jullie Ziel.'

Vrijwel direct dacht Daniël aan het eerste gesprek dat hij en Julia met de Meester had. Dat ging hier ook over. De mens kon immers van zichzelf van alles vinden. Veelal klonk dat positief. Niettemin werd die waardering grotendeels aangestuurd door het eigen Ego. De mens die voor elk van zijn eigen daden immers een plausibele verklaring kon bedenken. Waarbij hij er zelf uiteraard zeer voordelig vanaf kwam. Terwijl diezelfde mens moeiteloos kon aangeven wat er mankeerde aan het gedrag van anderen. Echter, werkelijk zichzelf durven aanschouwen met alle positiviteit en negativiteit aan het eigen van zijn menszijn. Zijn vervelende karaktereigenschappen, zijn minder fraaie keuzes. Dat doet een normaal denkend mens toch liever niet. Ja zeg! Uitgerekend hierover ging vandaag dus blijkbaar het Dispuut? Nou, dacht Daniël schamperend: We zijn weer binnen!